

и не мога да седа на едно мѣсто. Мжчно ще ми бжде за планината. Не искамъ. Не съмъ за царъ азъ.

Пакъ започналъ да се моли орелътъ:

— Пустни ме, дърварьо, ще ти дамъ най-хубавата мома на свѣта.

— Щомъ е най-хубавата на свѣта, носи ме при нея! — отвърналъ дърварьтъ.

Понесълъ го орелътъ. Летѣли презъ гори, планини, равнини и морета. Видѣли единъ островъ съ чисти, зелени брѣгове. На острова цвѣтѣли чудни цвѣта. Такива прекрасни цвѣта никога не билъ виждалъ младиятъ дърварь. Въ срѣдата на острова, на най-високия връхъ се издигалъ дворецъ.

— Какво е това, що виждамъ долу? — попиталъ дърварьтъ.

— Моятъ островъ. Тамъ въ двореца живѣе най-хубавата мома на свѣта.

— Щомъ е най-хубавата — занеси ме при нея.

Полетѣли и леко се спустнали на върха.

— Сега пустни ме! — казалъ орелътъ. — Ще отида да кажа да отворятъ всички врати, — да ни посрещнатъ по царски.

Пустналъ го дърварьтъ.

Орелътъ хвъркналъ и кацналъ на най-високата кула, върху която блещѣла голѣма златна корона. Той клѣвналъ три пѣти по златната корона. Отъ всички страни на острова се надигнали цѣли ята орли — толкова много, че съ крилата си затъмнили слънцето. Налетѣли върху младия дърварь. Но въ сжщия тоя мигъ по небето се понесли облаци. Затрещѣло. Свѣткавицитъ като златни обръчи опасвали вѣковнитъ джбове. Младиятъ дърварь хваналъ най-дългата свѣткавица, метналъ я като вжже върху орлитъ, и всичкитъ изловилъ като съ примка. Нахвърлялъ ги всички въ морето. Влѣзълъ въ палата и взелъ най-хубавата мома на свѣта.

Но какъ да я отнесе отъ острова? Наоколо все повече трещѣло.

Като златни огнени обръчи свѣткавицитъ опасвали високиятъ джбове. Младиятъ дърварь скочилъ — откършилъ най-високата топола. Скочилъ после на единъ джбъ, хваналъ две огнени колела, поставилъ ги на тополата като на ось и като съ огнена колесница полетѣлъ. Стигналъ въ земята, която спасилъ отъ черния орелъ. Посрещнали го съ радостъ и почести.

Той взелъ половината отъ